

A szerelem madara

Florika Stefan

Szerelem buta madara nem itt a te helyed
sem a bordák között sem ujjaim csokrán
nem is a tiport magány rothadó fészkén
Nem itt a te hajlékod hol örökösen költözködnek
szívtől szívig
gyanútól gyanúig
a földről a sötétségbe
Szárnyaddal szemembe karcolsz
s én azt várom, hogy városokat tárjon fel
új napokat hengerítsen lábom elé
s az új nappal szívébe bevonuljak
Szerelem buta madara próbáljunk másként szeretni
anélkül hogy váraoznánk az utcák és fasorok árnyában
anélkül hogy virrasztanánk sötét falak között
anélkül hogy térdepelnénk a magány fülvében
próbáljunk szeretni önmagunk egyszerű odanyújtásával
mint mikor vizet hörpintünk átlátszó pohárból
egyhajtásra
hogym semmi se maradjon belőlünk
újabb odaadásra
S aztán hadd szülessék újra általa
hogym ne emlékezzék tegnapi karomra
s ne tudja milyen lesz holnap
azt se hogym mit suttogok ha kezével érint
azt se hogym hanyatlík alá szemem
ha egyszeriben száz nap fog át verdeső nyílával
Szerelem buta madara csak ott az én helyem
ahol ő egybeolvad e világgal
s csak én ismerem játékait
fénytől a sötétségig
ahol csak én vagyok éhségének a legelője
csak én vagyok szomjúságainak forrása
és csak én vagyok elfáradásainak nyoszolyája

Fajtam lányai és asszonyai

Florika Stefan

I.

Mindannyiótokat ismerem kacszázó járásáról
fajtam lányai és asszonyai
akár a régi úrtézi kútat az első utcasarkon
mert még mindig a tiszta-szobák s a vánkoshegyek
illatát árasztjátok ahol nem aludtatok át
emuljen éjszakát sem a bazsalikomtól
Mindannyiótokat ismerlek lányok és asszonyok
mert úgy szergetitek a heteket
a templom és a satnya leányok körül
miként a varjúseren szergeti éhségét
a templom tornya körül
Mindannyiótokat ismerlek lányok és asszonyok
és íaj eladiák tizenhat éneketek
mint a barmot hármelu hándti vásáron
Pálinka és szentátföld között úsznak ifjú és öreg napjaitok
a falu emük néjétől a másikká
Mindannyiótokat ismerlek lányok és asszonyok
amikor quereket szüiltök virárganak a földek
és ha a szüilésbe esdhe és napba
beletáidul az életetek
kacsázó léntekkel tértek vissza a szüilői házhoz
hogy átokban keressetek gyógyírt a sorsotokra

II.

Mentek istenhainálában kakasszóval
és lópaták dobajával a fületekben
ólomnárásan
Mentek egy karósi kanyórral kezetekben
s a hainál ráncsáljátok míg ballagtok a földre
Mentek tavasztól észig
és nőmekedtek két saroglya
kés éj
és két nan között
Valaki utat nitt elöttetek
de mindig ostoros kezekkel
A szélben nevetésetek
csak három kanyórra röppen el
s ezért nem hasonlítatok másra:
csak a szárazsán esztendejére
csak az éhség esztendejére
az éhes földre
Mentek tavasztól őszig
kakasszóval
és lópaták dobajával fületekben
s jaj mindig egyazon kapu vár vissza benneteket

III.

Kereslek benneteket eső és szüret után
az ég akár a kukoricacső az öletekben
Kereslek benneteket napfény és aratás után
a föld csak összeráncolt homlok
Kereslek benneteket végig amerre elhullott a vérem
s ti elrejtőztök a kapuk mögé
és lopókkal alusztok akik úgy lopkodnak
egy-egy barázda földet a testvértől
egy-egy barázda földet a szomszédtól
tízet pedig mindig elragad az idő
s még tízet a cselédek kik hagymát s málét hordanak tarisznyájukban
Kereslek benneteket mindenütt ahol a föld
nyoszolyátok szagát árasztja
ahol hangotok nem szökken át a falon
miként a kutyák
s macskátokkal belebámultok az ablakból a világba
és húzzátok a vizet a kútból:
Úristen, ott buggyan föl minden álom
és onnan folyik el minden szépség
végig az utcák hosszán
és világbavándorlásuknak
nem tudtok szárnyat adni
Úristen, az utcák végén leszúrt fejfák
Úristen, a fejfákon túl zöldellnek a szántók
s csak három lépést kell tennetek
hogy alászálljatok a sírgödörbe

Kukoricatörés

Florika Stefan

Az én turbékolásaim egybefűzik a távolságokat
a bölcsőtől a fosztott kukoricacsőig
az én turbékolásaim egybefűzik reggeleidet
a kocsikerekek nyikorgásával és az őszi hambárral
E határ első dűlejéig elhatol a fájdalom
e határ második dűlejéig elhatol a nevetés
a harmadik dűlőig az én turbékolásaim
a reggel szedrei szederjes ujjaid közt
kukoricacsővek színarany kezeidben
súlyos vesszőkosár guőnaécske válladon
Fekete lótomporok cipelik e kincset
a hambár tetejéig
Fekete lótomporok cipelik e kincset
a világ tetejéig
Az én turbékolásaim ringatnak
az elárvult bölcső
s apánk szítkai között
A földet túrod színarany kezekkel
a földet csókolod vér ajakkal
a földet morzsolod fájdalomkarmokkal

Fehér Ferenc fordításai